

Ljubljana, 22. oktobra 1929.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Ne morem Vam popisati, kako smo se vsi v šoli že ves prejšnji teden veselili na nedeljo. Za ta dan je bila namreč napovedana velika letalska prireditev. V Ljubljani obstoja aero-klub »Naša Krila«, to je društvo, ki ima namen, da tudi pri nas goji letanje po zraku. Prvi slov. aeroplan »Ljubljana« je njegova last.

To društvo je povabilo v Ljubljano dva znamenita nemška letalca, ki naj bi kazala svoje umetnosti v zraku. Po vsem mestu so bili razširjeni veliki lepaki, ki so naznanjali prave čudeže, ki se bodo godili v nedeljo na vojaškem letališču pri Devici Mariji v Polju. Vsako jutro, ko smo hodili v šolo, smo se ustavljali pred temi lepaki in jih študirali. Vsi smo komaj že čakali nedelje. Samo eno skrb smo imeli: vreme je nagajalo. Kaj če bo v nedeljo dež in bo vsa prireditev padla v vodo?

V soboto zvečer je začelo liti in lilo je vso noč. Brez vsakega upanja smo šli spat. Prvo, ko sem v nedeljo zjutraj odprl oči, je bilo, da sem tekel k oknu in pogledal po vremenu. Gosta ljubljanska megla se je pravkar dvigala in sonce je prisijalo skozi trgajoče se meglene cunje. V tem trenutku začujem iz višine znano brenenje. Čeprav sem bil še ves krmežljav, sem odprl okno in pogledal ven. Rdeč dvokrovnik je prihajal od šišenskega letališča sem in veselo rezal meglo. Naenkrat jo je zavil na desno, potem spet na levo in se sukal ter skakal po zraku, da je bilo veselje gledati.

Po kosilu smo se v krasnem jesenskem solncu napotili proti letališču. Sklenili smo, da vzamemo tramvaj, ki nas pripelje vsaj pol pota bliže. Pa smo se komaj zrinili nanj, tako je bil poln. Natlačeni smo bili v njem kot slanički, tako da smo bili veseli, ko smo pri vojaški bolnici na koncu Zaloške ceste izstopili.

Nato smo šli peš skozi Moste in na prejšnji ob železniški progi proti Zalogu do letališča. Toliko ljudi kot tu še nisem ni-

koli videl. Črna kača množic se je vlekla iz Ljubljane po polju, večina peš, nekateri pa tudi na vozovih, avtomobilih, avtobusih, motornih in navadnih kolesih.

Na letališču so delali orožniki in vojaki red. Razpostavili so množico v obliki velikanskega pravokotnika, kojega površina je bila prazna za odlet in pristajanje letal. Mi smo stopili na malo vzvišeno ozemlje v bližini železniške proge ter od tu prav dobro videli vso prireditev.

Naenkrat je nastal velikanski smeh med množico. Ubog poljski zajec je bil zašel v to vrvenje in ni vedel, ne kam ne kod. Preplašeno je begal med ljudmi sem ter tja, a jo je nazadnje le srečno popihal preko železniške proge.

Pred nami so stala tri velika vojaška letala, dvokrovniki francoskega sistema, ki so bili pripluli iz Zagreba, da se udeležijo velikih vojaških vaj, ki se te dni vrše v Polhograjskem pogorju. Na letalski dan se niso dvignila, a kljub temu smo z zanimanjem gledali ogromne ptiče naše hrabre vojske. Na krilih spodaj imajo nasliksan v belem krogu bel križ, na repu pa jugoslovensko trobojnico.

Na drugem koncu letališča so stala druga tri letala. Kar naenkrat so zabrneli njih motorji in po kratkem drčanju po tleh so se dvignila v zrak. Nikoli še nisem videl aeroplana leteti tako blizu. Imeniten pogled! Kako sem zavidal letalce! Kako nebeško lepo mora biti, voziti se po zraku!

Kar je sledilo nato, je težko opisati. Letala so se prekopicavala v zraku, letela narobe, se vrtela v naglem padcu na vse strani, tako da sem večkrat mislil, da se je kaj pokvarilo in da bodo treščila na tla. Toda vselej so spet v krasnem poletu zletela nazaj proti nebu.

Ves čas je igrala godba dravske divizije in avtomobilisti so veselo pozdravljali drzne pilote s trobljenjem. Vmes je navdušeno klicala množica.

Videl sem tudi »češkoslovaškega kralja zraka«, kot imenujejo akrobata Roberta Kellnerja, ki je na letčem aeroplanu izvajal najdrznejše umetnosti. Letalo je bilo za to opremljeno s cirkuškim trapecom na

spodnjem krilu in raznimi žicami na zgor-
njem. Ko je bilo letalo nekako v višini
400 metrov, se je splazil Kellner s svojega
sedeža v letalskem trupu polagoma na
trapec, kjer je telovadil. Kar dih mi je
zastajal. Kellner se je nekaj časa sede
zibal na trapecu, nato je vstal, izvršil raz-
ne drzne gibe, polagoma spet splezal v
svoj sedež in se mahoma pojavil na zgor-
njem krilu stojč z razprtimi rokami, s ka-
terimi je začel odzdravljati navdušenemu
občinstvu.

Slednjič sem videl zračni vlak. Na le-
talo so pripeli na dolgi žici drugo majhno
brezmotorno letalo, v katerem je sedel
drug pilot. Ko se je prvo letalo dvignilo
v zrak, je potegnilo za seboj drugo in ga
vleklo po zraku okoli. V višini kakšnih
500 metrov se je brezmotorno letalo od-
pelo od jeklene žice in v krasnem drsal-
nem poletu v vijugah prav lepo pristalo
na tleh. Sigurnost tega pilota sem res ob-
čudoval.

Le prehitro je mineval čas. Na severu
so se kopičili temni oblaki in sonce je že
zašlo. Vrnili smo se zadovoljni domov.
Jaz pa sem postal tako navdušen za letal-
stvo, da sem sklenil, da grem med letalce,
ko bom velik. Ne samo, da je življenje
gori v zraku krasno, temveč tudi, ker do-
movina nujno rabi borcev v zraku.

Upam, spoštovani gosp. Doropoljski, da
ste zadovoljni z mojim današnjim dolgim
pismom. Kadar bom še kaj tako imenit-
nega doživel, se bom spet oglasil.

Vas in vse ljube kotičkarje iskreno po-
zdravlja

Igor Rečnik, prvošolec.

Odgovor:

Dragi Igor!

Tvoje pismo je zelo zanimivo, zato sem
ga, kakor vidiš, malo popravil in celega
priobčil, da bodo vsi naši čitatelji kaj
izvedeli o letalskem dnevu. Le pridno se
zdaj primi učenja, da se ti bo laže izpol-
nila želja, postati jugoslovenski letalec.

In kmalu mi zopet kaj piši, pa krajše,
prosim! Zdravo!

Gospod Doropoljski,

Naloga za risarje.

Načrtajte dirkača-debeluharja z eno samo
potezo!

Kdo pa je to? . . .

*Kdo pa je to, kdo,
z belo bradó,
ki ponoči, ko vsi spite,
če se pridno učite,
polno košaro natrosi?
Zakričljeno palico nosi.
Kdo pa je to, kdo?*

